

Lizzy

traint dolfijnen

Suzanne Buis

KLUITMAN

Dit zijn de boeken over Lizzy in het Lettertype Dyslexie:

- ★ Lizzy – deel 1
- ★ Lizzy – Nieuwe vrienden
- ★ Lizzy op de filmset
- ★ Lizzy – De première
- ★ Lizzy traint dolfijnen

*Er zijn al heel veel titels verschenen in het Lettertype Dyslexie
en er komen regelmatig nieuwe boeken bij. Kijk op kluitman.nl
voor de meest recente informatie.*

De tekst in dit boek is opgemaakt
in het Lettertype Dyslexie.
Zie ook dyslexiefont.nl en lexima.nl

Nur 286/Wo11501DYSLo1

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIV Tekst: Suzanne Buis

© MMXIV Illustraties: Katrien Holland

Omslagontwerp: Hannah Weis

Opmaak binnenwerk: Marieke Brakkee

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

‘O nee, in het echt ben je veel knapper, hoor,’ zegt Lizzy tegen haar hondje Boef. ‘Sorry, ik doe mijn best! Je bent zo mooi dat het onschilderbaar is.’

Lizzy Verlinden is aan het schilderen in haar moeders werkkamer. Haar moeder Ellen is kunstenares. Een van de kamers van de oude boerderij waarin Lizzy sinds de zomer met haar moeder woont, is ingericht als atelier. Langs één wand staan kasten met verf, potten met penselen, paletten om de verf op te mengen, doeken en reinigingsmiddelen. Aan de andere muren hangen tientallen schilderijen. In een hoek staat een hele rij lege doeken klaar om beschilderd te worden.

Het is nog een weekje tot Sinterklaas. Lizzy heeft bedacht dat ze schilderijen kan maken van Boef.

Als mensen een schilderij bij haar kopen om cadeau te doen voor Sinterklaas of Kerstmis, verdient Lizzy wat geld. Het klinkt als een goed plan, maar een klein probleempje is dat geen mens een lelijk schilderij wil kopen. En een heel erg mooi schilderij maken, lukt veel beter in haar hoofd dan in het echt.

Lizzy probeert te schilderen hoe schattig en mooi Boef is. Tot nu toe lijkt het resultaat van grotendeels zwarte en witte vlekken echter niet op de kruising bordercollie-Australische herder die hij is, maar meer op een koe met korte pootjes en een gekrulde staart.

Daar moet ze echt iets aan doen. Met haar penseel pakt Lizzy nog wat witte en wat zwarte verf. Daarmee wil ze Boefs pootjes verlengen. Niet in het echt dus, maar op het schilderdoek. Aandachtig brengt ze de verf aan. Het plan is dat het kleine zwarte veegjes worden, met hier en daar witte streepjes, net zoals de haartjes in de vacht van Boef. Zwart en wit moeten niet te veel mengen, maar dat valt niet mee.

Boef springt van de tafel waarop hij model moest zitten van Lizzy, en loopt naar haar toe. Hij piept zachtjes. ‘Ssst...’ doet Lizzy. ‘We gaan straks naar buiten. Heel eventjes, want het is echt heel koud.’ Ze schildert nog een paar centimeter pootjes. Het gaat een beetje scheef, dus ze strijkt het penseel nog een paar keer op en neer en herhaalt dat bij alle pootjes.

Nu begint Boef te janken.

Lizzy kijkt opzij. Boef ligt met zijn achterwerk omhoog, zijn staart gekruld en zijn kop plat op de grond, met zijn voorpootjes over zijn ogen. ‘Wat is er? Wil je het niet zien?’ Nu doet Lizzy twee stappen achteruit en ze kijkt naar haar kunstwerk.

Boef van het schilderij lijkt nog steeds niet op Boef in het echt. Hij lijkt nu op een koe met een gekrulde staart, met poten zo lang als die van een giraffe... maar dan wel van een giraffe met grijze kniekousen aan.

‘Oooh...’ zucht Lizzy. ‘Waarom lukt het nou niet? MAM!’

Ergens verderop in de boerderij klinkt ‘ja?’

‘Het lukt niet!’

‘Ik kom zo!’

Met een zucht doopt Lizzy haar penseel in een pot water, dat begint te lijken op een mislukte erwtensoep.

Lizzy tilt Boef op. Hij kijkt met droevige ogen van haar naar het schilderij. Dan schudt hij zijn kop.

‘Ja, eh... denk je soms dat je het zelf beter kunt?’ vraagt Lizzy. ‘Hier, probeer maar. Je kunt het toch niet erger maken.’

Ze zet Boef weer op zijn pootjes, pakt het schilderij van de schildersezels en legt het op de grond.

Dan houdt ze een penseel met een flinke klodder zwarte verf voor Boefs snuit. ‘Hier, doe jij het maar,’ zegt Lizzy. ‘Pak!’

Heel voorzichtig pakt Boef het houten uiteinde tussen zijn tandjes. Vragend blijft hij Lizzy aankijken.

‘Schilder dan,’ zegt Lizzy ongeduldig. Ze tikt op de misvormde giraffekoe. Nu heeft ze verf aan haar vinger. Ze probeert het eraf te krijgen door haar vinger rond te draaien op het schilderij. Het rare beest lijkt nu ook nog een flinke berg kroeshaar op zijn kop te hebben.

‘Gaat het een beetje?’ vraagt Lizzy’s moeder, als ze de werkkamer binnenkomt. Ze komt naast Lizzy staan, die met een sip gezicht neerkijkt op de verflodderamp.

Ellen kijkt naar de hond met de kwast in zijn bekje.

‘Heeft Boef dat gedaan? Wat knap! Helemaal zelf?’ vraagt ze verbaasd.

‘Nou nee,’ zegt Lizzy. ‘Hij doet niets. Alleen klagen dat hij zijn portret niet mooi vindt.’

‘Dat...’ Lizzy’s moeder aarzelt. ‘Hoe zal ik het zeggen?’

‘Zeg het maar gewoon,’ mompelt Lizzy.

Haar moeder pakt het schilderij op en draait het om.

‘O nee, toch niet.’

‘Wat doe je?’

‘Ik dacht...’ Ze moet zo te zien haar best doen om niet te lachen. ‘Misschien is het op z’n kop mooier. Maar nee, sorry. Het beste wat ik ervan kan zeggen, is dat ik het heel creatief bedacht vind, zo’n zebra verkleed als varkentje.’

‘Aargh!’ doet Lizzy, maar ze moet er ook om lachen.

‘Jij mag hem hebben. Als je een klant hebt, zeg je maar dat het geschilderd is door een hond.

Misschien kun je het dan nog wel verkopen.’

‘Is goed,’ lacht haar moeder. ‘Spoel je de penselen even uit als je klaar bent? En wil je de verftubes goed dichtdoen?’ Ze loopt naar het bureau en klikt op haar laptop.

‘O,’ zegt Lizzy’s moeder ineens. ‘Wie hebben we daar?’

Lizzy kijkt opzij; zo te zien praat haar moeder tegen het scherm van haar laptop.

‘Ehm...’ zegt haar moeder. ‘Ik ga even thee zetten.’

Haar stem klinkt gek, valt Lizzy op. Ze maakt de penselen schoon in de wasbak, spoelt de waterpot om en wast haar handen. Haar moeder is nog steeds in de keuken bezig.

Lizzy loopt toch even naar het bureau om een kijkje te nemen. Op het scherm staat een e-mail geopend. Het bovenste deel is niet te zien.

Wil je vragen of Lizzy mij wil ontmoeten?

*Als ze dat zou willen (wat ik hoop)
dan kom ik graag langs. Of beter nog:
misschien wil ze hiernaartoe komen.*

Dan regelen we dat.

Laat je gauw iets van je horen?

Hartelijke groeten, Tony

Lizzy loopt naar het raam en staart naar buiten.

Er dwarrelen allerlei vragen door haar hoofd, snel en warrig als een groep kippen waar Boef tussen in is gesprongen. Wie wil haar ontmoeten? En waar moet ze dan naartoe? Hoezo? Wie is Tony? Ze kent maar één iemand die Tony heet. Of eigenlijk kent ze die juist níét.

Lizzy draait zich om, weg van het uitzicht op de grijze, grauwe tuin. Ze wipt omhoog, zodat ze op de vensterbank komt te zitten. Als haar moeder het atelier weer binnenkomt, met in iedere hand een beker thee en tussen haar tanden de bovenkant van een plastic zak met pepernoten, glipt de vraag zomaar uit Lizzy's mond: 'Is die mail van mijn vader?' Ze kijkt haar moeder onderzoekend aan.

Ellen zet de bekers neer en pakt de zak tussen haar tanden vandaan. Haar ogen staan vragend, haar mond grijnst. Lizzy kent haar gezicht zo helemaal niet.

'Hij vraagt of je langs wilt komen,' zegt Ellen.

'Maar het is nogal ver reizen.'

'Hoezo?' vraagt Lizzy. Het voelt ineens licht in haar hoofd.

'Hij woont tien uur vliegen hiervandaan.'

'Nee,' zegt Lizzy meteen. 'Ik ga er niet heen.

Niet in m'n eentje.'

'Natuurlijk niet,' zegt haar moeder geruststellend.

'Dan gaan we samen.'

'Oké,' zegt Lizzy. 'Tenminste... als ik hem wil zien, hè. Want dat weet ik nog niet.'

'Daar mag je rustig over nadenken,' zegt haar moeder.

'Hij wil ook naar ons toe komen. Alleen vind je het misschien wel leuk om daarnaartoe te gaan.'

‘Waarnaartoe?’

‘Naar Curaçao, waar hij woont.’

‘En waarom dan?’ Lizzy is in de war. ‘Hé, maar hij woonde toch in Italië?’

Er schitteren glimlichtjes in haar moeders ogen.

‘Omdat hij daar trainer is in een dolfijnencentrum.’

‘Echt?’ Langzaam kruipen Lizzy’s mondhoeken omhoog.

‘Dolfijnentrainer?’

Haar moeder knikt. ‘Je hebt dat idee van dierentrainer worden dus niet van een vreemde.’

‘O...’ zegt Lizzy langzaam. Niet van een vreemde... maar dat is haar vader eigenlijk wel. Ze kent hem helemaal niet.

Lizzy wipt van de vensterbank en loopt naar de tafel.

Haar moeder zit op een kruk en is verdergegaan met schilderen, verscholen achter een groot doek.

Lizzy neemt een hand pepernoten uit de zak.

Diep in gedachten steekt ze ze in haar mond.

Ondertussen aait ze Boef, die naast haar staat te springen om aandacht.

Haar vader ontmoeten, dat is nogal wat.

Wil ze dat wel? Eigenlijk denkt ze zelden aan hem.

Ze heeft hem nog nooit gezien of gesproken

en dat is op de een of andere manier ook wel

lekker rustig. Haar hele leven is ze al samen

met haar moeder en ook al hebben ze wel eens ruzie,

ze wil het toch graag zo houden. Als haar vader

haar nu heel leuk vindt, dan wil hij misschien

ook wel dat ze vaker bij hem komt.

Dat is niet erg handig als hij op Curaçao woont. Stel dat het dan net zo wordt als bij sommige vriendinnen van haar met gescheiden ouders: die gaan om het weekend naar hun vader. Dat wordt lastig met een vader die zo ver weg woont. Lizzy grinnikt. Dan moet ze op vrijdag na school tien uur vliegen. En op zondagochtend vliegt ze dan weer terug om maandag naar school te kunnen. Dat zal wel niet de bedoeling zijn.

Maar ineens schrikt Lizzy van een gedachte. Als die Tony nu echt vindt dat hij zo nodig vader moet spelen... Misschien moet ze dan zelfs wel bij hem wonen?

‘Nee!’ roept ze hardop.

‘Wat is er?’ vraagt haar moeder en Boef houdt zijn kopje scheef.

Lizzy tilt Boef op en gaat weer op de vensterbank zitten, zodat ze haar moeder kan zien. Van het raam komt behoorlijk wat kou; het is ook al bijna december. ‘Ik eh...’ Ze schraapt haar keel. Hoe moet ze hier nu over praten? Ze heeft geen idee wat haar moeder er eigenlijk van vindt. Misschien is ze heel kwaad op Tony. Of is ze verdrietig. Of juist blij. Stel dat ze gaat huilen als Lizzy dingen gaat vragen? Daar heeft Lizzy dus echt geen zin in. Snel kijkt ze opzij. Van haar moeders gezicht is niet veel af te lezen. Voor de zekerheid kan ze het beter over iets anders hebben.

‘Ben jij wel eens op Curaçao geweest?’

Haar moeder schudt haar hoofd.

‘Weet je niet hoe het er daar uitziet?’
vraagt Lizzy verder.

‘Volgens mij is het er heel mooi, met palmbomen en tropische vogels. Er zijn gekleurde huizen en overal stranden aan de blauwe oceaan. Het hoort een beetje bij Nederland. Ze spreken er ook Nederlands.’

‘Hoe kan dat nou?’ zegt Lizzy verbaasd. ‘Een tropisch eiland dat heel ver weg is en toch een stukje Nederland is?’

‘Nederlanders gingen vroeger als ontdekkingsreizigers de hele wereld over. Hier en daar besloten ze dat ze de baas werden en dan moesten de mensen die daar woonden, Nederlands leren spreken.’

‘Wilden ze dat wel?’ vraagt Lizzy.

‘Nou...’ Haar moeder aarzelt. ‘Ik denk dat de mensen die vonden dat ze de baas waren, het niet echt vriendelijk gingen vragen. Ze deden nogal... hoe zeg je dat?’

‘Bazig?’

‘Ja. Het is niet altijd even netjes gegaan,’ legt haar moeder verder uit. Ze strijkt wat losse, donkerblonde plukken achter haar oor en smeert daarbij een streep groen over haar wang.

Het blijft een tijdje stil.

Dan vraagt Lizzy voorzichtig: ‘Wist jij al dat hij daar woont?’

‘Nee,’ zegt haar moeder alleen.

‘Dus jullie zitten niet steeds te mailen?’

De vraag komt zo zacht uit Lizzy’s mond dat ze niet eens zeker weet of haar moeder haar verstaat.

Toch wacht ze op antwoord.

‘Bijna nooit,’ zegt haar moeder uiteindelijk.

Lizzy voelt dat haar hoofd warm wordt. Ze lijkt wel duizelig, zoals wanneer ze lang op haar kop aan een klimrek heeft gehangen. ‘Vertel je hem dan ook van alles over mij?’ Haar stem is nu schor.

Ellen kijkt opzij naar Lizzy, die snel haar blik afwendt. ‘Nee. Heel af en toe vraagt hij hoe het met ons gaat en dan schrijf ik een paar dingetjes.’

‘Hm,’ doet Lizzy. Meer weet ze niet te zeggen. Haar vader weet dat ze bestaat, maar hij vraagt nu pas voor het eerst of ze hem wil zien. En haar moeder is zo te zien niet echt blij, niet echt boos en ook niet echt verdrietig of bang. Hoe zit dat dan? Lizzy snapt er niets meer van.

Ze worstelt met Boef in haar armen. Ze wil hem op zijn rug draaien en als een baby in haar arm wiegen en kusjes geven. Maar Boef is geen schattig babyhondje meer. Hij begint zo hard te worstelen dat ze hem maar op de grond zet. Hij wordt veel te zwaar om rond te dragen en te sterk om vast te houden als hij dat niet wil. Met een kort blafje en een wild zwiepende staart rent Boef naar de deur. Hij blijft staan en kijkt om naar Lizzy.

‘Ja, ik ga je uitlaten, Boefie.’

‘Niet te lang. Het wordt zo donker en ik wil op tijd eten.’

Lizzy wil net de werkkamer uit lopen als haar moeder haar terugroept. ‘Kom eens?’ Ellen schuift de kruk waar ze op zit achteruit, van het doek af waar ze aan werkt. ‘Heb je nog een knuffel voor je moeder?’

‘Natuurlijk.’ Lizzy slaat haar armen om haar moeders nek en leunt tegen haar aan. Het voelt altijd fijn als haar moeder haar vasthoudt. En ze ruikt zo lekker.

‘Hoe vind je het worden?’ vraagt Ellen en Lizzy draait zich om naar het schilderij. Daar ligt Boef ongelooflijk schattig te zijn, op zijn zij met zijn voorpootjes omhoog, alsof hij wil zeggen ‘laat mij nog even lekker dromen over weilanden vol konijnen om achteraan te rennen.’

‘Aaah... echt heel lief! Die mag je niet verkopen,’ zegt Lizzy en ze smoort haar moeders gezicht tegen haar borst. De knuffel wordt nu wel erg stevig.

‘Als je vragen hebt, dan zeg je het tegen me, hè?’ Haar moeder is nauwelijks verstaanbaar.

Lizzy laat haar los. ‘Ja,’ zegt ze. Maar ze vraagt zich af of ze het meent.